

Liliane Van Campenhout met haar geliefde klarinet. (foto M.H.)

DE NACHTVERPLEEGSTER DIE KLARINET SPEELT

In het UZ Jette verzorgt zij al 37 jaar mensen met kanker. Ze is 50 jaar lid van de Merchtemse muziekvereniging Concordia en speelt er klarinet. Ze heeft twee volwassen kinderen en is met haar gezin blijven wonen in het huis waar ze geboren werd. Liliane Van Campenhout heeft veel te vertellen. Toch kostte het moeite om haar mee te krijgen voor een interview. Te veel aandacht voor haar persoon, vond ze. Wij dachten er anders over.

We beginnen met de Liliane van de muziek: de genen daarvoor kreeg ze mee bij haar geboorte. Haar grootvader speelde op de grote trom in Bollebeek en Merchtem. Haar vader was trompettist in Merchtem en Brussegem. Liliane zette de traditie verder en gaf ze ook door aan haar dochter en zoon: beide zijn topmuzikanten. Liliane: ‘Als kind volgde ik notenleer en muziekgeschiedenis in de academie van Merchtem. Toen ik 10 jaar was had Concordia een klarinettist nodig en dat werd ik. Het was niet mijn keuze. Ik wist amper hoe een klarinet eruitzag. Maar dat stoorde me niet. Ik wou gewoon muziek spelen. De toenmalige dirigent, Eric Tourné, was mijn leraar.’

Ter ‘versiering’ van de gemeente

Het mooie instrument is inmiddels met haar vergroeid. Ze speelt zowel klassieke muziek als songs van vandaag. Ook op haar vereniging is ze trots. Concordia werd in 1865 gesticht, niet meteen als fanfare maar als zangkoor *ter versiering van de gemeente* zoals het toen, schattig en officieel genoteerd werd. Vijftien jaar later werd Concordia een fanfare. Haar meest bekende dirigent was niemand minder dan Merchtem's beroemde componist August De Boeck. Zijn vader Florimond had hem het stokje doorgegeven. Een ander gloriemoment was toen de fanfare zich ‘koninklijk’ mocht noemen. Concordia groeide verder, kreeg naam en faam, evolueerde van een fanfare naar een harmonie-orkest, maar kon, zoals niets of niemand, ontsnappen aan de corona-ellende.

Liliane: ‘In normale tijden repeteren we iedere week in zaal ‘t Vijverdal. Door de pandemie heeft dat lang stilgelegen, maar nu kunnen we eindelijk weer aan de slag. Wij zijn een parochiale vereniging en bereiden ons voor op onze concerten in de kerk van Onze-Lieve-Vrouw-ter Noodt en op de feestelijke misvieringen ter ere van de heilige Cecilia en van Wapenstilstand op 11 november.’

Het lijkt een hele prestatie dat Liliane dat allemaal kon en kan combineren met haar verpleegwerk en haar gezin. Maar dan blijkt dat ze daar bovenop ook lange jaren speelde in zeven van de ons omliggende gemeenten en dat ze dat vandaag nog doet in Peizegem. Ze was 10 jaar ondervoorzitter van Concordia en geruime tijd bestuurslid. De vereniging kan ook op haar man, Luc Herinckx, rekenen voor de organisatie van de feesten.

De nacht duurt lang op oncologie

Over naar de ‘andere’ Liliane: de nachtverpleegster voor mensen met kanker. Ze studeerde in Brussel en liep stage in veel ziekenhuisafdelingen. Eens afgestudeerd kwam ze terecht op heelkunde in het UZ Jette. Negen maanden later kon ze op oncologie beginnen en ze is blij daar nog steeds te mogen werken. Ook het nachtwerk ligt haar goed. ‘Het is wel zwaar, lichamelijk en geestelijk’, zegt ze. ‘Je hebt een grote verantwoordelijkheid. Ik ga geregeld bij alle patiënten kijken. De nachten zijn lang op oncologie. De mensen liggen dikwijls wakker. De onzekerheid knaagt, ze zijn bang. Ik blijf dan even bij hen, we praten wat, ik help ze zo goed mogelijk. Mensen die voor het eerst opgenomen zijn, hebben meestal veel steun nodig. Ze weten nog maar pas wat hun overkomen is en zitten vol vragen: overleef ik dit, zal ik de chemo verdragen?’

Wanneer een patiënt overlijdt, komt dat hard aan, ook bij een verpleegkundige met een lange staat van dienst zoals Liliane. ‘Het is hoe dan ook een afscheid van iemand die je gekend hebt. Dat kan kort geweest zijn, maar soms gaat het om weken en zelfs maanden en dat scheidt een band. Ooit was een van de overledenen een collega van

onze dienst. We kenden elkaar goed. Haar dood kwam hard aan. Bij een overlijden vangen wij ook de familie op en zijn dan getuige van groot verdriet. Dat neem je wel mee naar huis.'

Liliane is zoals iedereen blij met de betere corona-cijfers. 'Wij hebben gelukkig nooit patiënten op een wachtlijst moeten zetten, zoals in andere afdelingen soms gebeurde. We hebben wel zieken gehad die besmet waren door het virus. Zij werden overgebracht naar de covid-afdeling.'

Goede buren

Liliane is ook een dierenvriend. Momenteel ontfermt ze zich over een pup uit Roemenië die via een adoptievereniging bij haar is beland. De ingevoerde dieren brengen eerst een half jaar door in die vereniging waar ze gecontroleerd en verzorgd worden. Pas dan mogen ze in een gezin gaan wonen. Het duurt nog vier jaar vooraleer Liliane met pensioen gaat. Ze denkt niet dat ze in een zwart gat zal vallen. Want nu al, in de schaarse tijd die haar overblijft, bezoekt en helpt ze oude en zieke mensen van wie velen dikwijls alleen zijn. Eens gepensioneerd zal ze dat uiteraard nog meer kunnen doen.

Jaren geleden heeft Liliane voor haar inwonende ouders kunnen zorgen tot aan hun dood. 'Van pastoor Luc Valvekens heb ik toen veel steun gehad. Ook aan familie, vrienden, buren heb ik veel te danken. Ik woon in een straat waar buren elkaar helpen. Mensen die er in zware momenten voor je zijn, betekenen enorm veel. Ik voel me gezegend.'

T.S.